

LUNDEBERG, AXEL

Sånger.

Minneapolis, Minn. : [A. Lundeberg]
1890

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Vite, Sv.
Andl. poesie
Saml.
(1890)

SÅNGER,

SAMLADE OCH UTGIFNA

AF

AXEL LUNDEBERG.

HÄFTE I.

MINNEAPOLIS, MINN.
1890.

Bilag till ett brev fr. utg.
till Viktor Rydberg 10 nov. 1890.

ÄNDAMÅLET med detta lilla häfte är att afhjelpa den djupt kända bristen på en frireligiös svensk sångbok. Vår literatur är full af sånger som lämpa sig att fylla denna brist, och det är ett urval af några få bland dem, som härmed offentliggöres. Samlingen kommer att omfatta omkring 20 häften af ungefär samma storlek som detta. Flere nu levande välkände svenske författare ha lofvat bidraga dertill, bl. a. Isidor Kjellberg.

En del af sångerna i detta häfte ha ändrats eller förkortats. I förra fallet finnes ett f i senare fallet fk efter författarenamnet. De melodier, som äro tagna ur svenska psalmboken äro angifna genom hänvisning till motsvarande no. deri. De öfriga melodierna äro allt för väl kända för att behöfva någon hänvisning.

Utgifvarens önskan är att denna lilla samling måtte lända till gagn för de många, hvilkas religiösa känsla icke kan finna någon näring eller tillfredsställelse i de religiösa sångböcker på svenska språket, som vi redan ega. Mätte denna önskan uppfyllas!

AXEL LUNDEBERG.

Minneapolis i Augusti 1890.

The first part of the paper is devoted to a general
 consideration of the subject, and to a statement of the
 objects to be attained. The second part contains a
 description of the apparatus used, and of the
 method of conducting the experiments. The third part
 contains the results of the experiments, and a
 discussion of the same. The fourth part contains
 the conclusions to which the author has arrived, and
 a list of the references.

LONDON: Printed by R. CLAY and CO. BUNGAY, SUFFOLK.
 1854.

I.

MEL.: Sv. Ps. No. 8, 245, 283, 386.

- 1 När de mäktige på jorden
Trampa en föraktad ätt,
Och i Södern och i Norden
Styrkan öfverallt har rätt;
När den svagare, förtryckte,
Svekets dolk i gördeln bär,
I din egen barm du flykte
Och slut frid med verlden der!

- 2 Döm ej strax den vilseförda,
Stolte broder, med förakt!
Icke vägde du den börda,
Ödet på hans skuldra lagt;

Icke talde du de strider,
 Som han stridde för sin dygd;
 Icke vet du, hvad han lider
 Af sin ånger, af sin blygd.

- 3 Du, som hämd och hat förkunnar
 I din egen himmels namn,
 Ser du icke, himlen unnar
 Rum åt alla i sin famn.—
 Om den slutna evighetens
 Dolda rådslag, hvad vet du?
 Hvem har mätt barmhertighetens
 Bottenlösa djup ännu?
- 4 Ack, hvad gör det, hur' vi kalla
 Denne far, som dock är vår?
 Hvad tillfälligt än må falla,
 Det väsentliga består.
 Männ' den vise med sin lära,
 Än så djup, så konstigt bygd,
 Kommer världens Gud mer nära,
 Än den vilde med sin dygd?
- 5 Mänska, vet en himmelsk flamma
 Lefver i dig, värda den!
 Frid och kärlek måste stamma
 Från den faderliga vän.

Vet du på din lefnads gåta
 Något tröstligare svar,
 Än att älska och förlåta
 Sönerna af samma far?

- 6 Är du lycklig, väl, så gläd dig
 Åt din lycka med en hvar,
 Och ju mer du delar med dig,
 Desto mera har du quar.
 Räck oss handen, vägra ingen,
 Låt hvar glädje, som du njöt,
 Flyga genom brödraringen
 Liksom en elektrisk stöt!
- 7 Om du lider, om du faller
 Misskänd, utan tröst och hopp,
 Genom lifvets fångselgaller,
 Se i öppna himlen opp,
 Der hvar hattfull själ, hvar bitter,
 Svartnar som en slocknad brand,
 Och försonligheten sitter
 På den Högstes högra hand.
- 8 Innan än din plats är öde
 Bland de lefvande, gör godt!
 Dö, och hoppas bland de döde
 Ingen hämd, försoning blott!

Ingen ånger, ingen vrede,
 Till din sotsång tränge sig!
 Stilla saligheter brede
 Sina vingar öfver dig!

Esaias Tegner (f.).

2.

- 1 O mänska, om du hjerta har
 Att trampa ljusets fjät,
 Flyg glädtigt då till dess försvar,
 Dö eller rädda det :||:
- 2 Så ljufligt är ej källans sus
 Invid den blomsterstrand,
 Så herrligt icke dagens ljus
 Som död för ljusets land :||:
- 3 Hvert tidehvarf ditt hjeltenamn
 På ryktets vingar för,
 När i odödlighetens famn
 Dess lof du sjungas hör :||:
- 4 Ditt namn skall ock en stjerna få,
 En skönhet ung och fri
 Skall till din graf med rosor gå
 Och dess prestinna bli :||:

Bengt Lidner (f.).

3.

MEL.: Sv. Ps. No. 33, 165, 190, 260

Förnuftet slår sitt öga
 Ur långa dvalan opp
 Och blickar mot det höga
 Med undran och med hopp.
 Förnuft och tro nu vandra,
 Förenta hand i hand,
 Och leta åt hvarandra
 En väg till ljusets land.

Esaias Tegner.

4.

- 1 Stjernorna blinka
 Ner på min ödsliga stig,
 Stjernorna vinka
 Tröttade vandrarn till sig.
- 2 O, den som hade
 Vingar som foglarne ha!
 Broder, hur glade
 Skulle dit uppåt vi dra!
- 3 Ser du, på randen
 Utaf den gyllene ön,
 Lyran i handen
 Står der en ergel så skön.

- 4 Vänligt han nickar
Ner till den skuggiga jord.
Ser du hans blickar?
Hör du den hviskandes ord?
- 5 Plötsligen guden
Griper i strängarnes gull,
Lyssna till ljuden!
Verlden af sängen är full.
- 6 Strömmen och strömmen
Toner! jag känner er väl,
Ofta i drömmen
Hörde jag er i min själ.
- 7 Säkert bland vänner
Säg jag ock engeln en dag.
Säkert jag känner
Sångarens anletsdrag.
- 8 Ännu med smärta
(Smärtan bland skuggorna bor)
Djupt i mitt hjerta
Suckar hans fängslade bror.

- 9 O, huru fången
 Längtar i stjernornas sken!
 O, huru sången
 Går genom merg, genom ben!
- 10 Starkare ljuder
 Sången från stjernorna ner,
 Vandrande gudar,
 Tagen mig en gång till Er!
- Es. Tegner (f.).
-

5.

MEL. SV. PS. NO. 1.

- 1 Ur nattomhöljda tider
 Emot ett mål, fördoldt för dig,
 O mänsklighet, du skrider
 I sekler fram din ökenstig!
 Din dag är blott en strimma,
 Som lyser blek och matt.—
 Se, framom henne dimma
 Och bakom henne natt!
 Och släkten, der du tågar,
 I öknen segna ned;
 Och bäfvande du frågar:
 Allsmåttige, hvart bär min led?

- 2 I jordens syner röjes,
 Att allt här nere ändligt är;
 Och då till himlen höjes
 Din forskarblick, du spanar der,
 Att solars banor stäckas,
 Att verlder gå i qvaf,
 Och stjernsystemer släckas
 I eterns djupa haf.
 Du hörer röster ropa:
 Allt är förgängelse,
 Och tid och rum tillhopa
 Ett hemskt, oändligt fängelse.
- 3 Om tviflande vid vägen
 En stund du sjunker dystert ner,
 Du åter, oförvägen,
 Uppreser hoppfullt ditt banér.
 Om stjerneskördar mejas
 Af tidens lie ner;
 Om tusen solar fejas
 Från fästet bort—Hvad mer?
 Allt sant och skönt skall bergas;
 Haf deruti din tröst!
 Af tiden skall ej härjas
 Det eviga uti ditt bröst.

Viktor Rydberg (f.).

6.

- 1 Välkommen, välkommen, du klara,
 Du stilla och ljufliga qväll!
 Nu låter jag sorgerna fara;
 Du gör mig så trygg och så säll.
- 2 Hvad gör det att skymningen breder
 Sitt flor? Hon är tankarnes vän,
 Hvad gör det, att solen går neder,
 Hon kommer i morgon igen.
- 3 På purprade molnet hon blänker;
 Hon liknar de dödliges hopp;
 Ty knappt hon i vester sig sänker,
 Förrän hon i öster går opp.
- 4 Nu låta vi sorgerna fara:
 Du hägnar vårt fredliga tjäll.
 Välkommen, välkommen du klara,
 Du stilla och ljufliga qväll!

K. A. Nicander (f.).

7.

Dåne liksom åskan, bröder,
 Högt vår glada frihetssång,
 Pulsen brinner, hjertat glöder;
 Marsch framåt ännu en gång!

Sången ädla känslor föder,
 Hjertats nyckel heter sång.
 Må vi då i toner svära
 Trohetseden hand i hand:
 Lif och blod för sannings ära
 Hell, vårt dyra brödraband!
 Lif och blod för sannings ära,
 Svära
 Trogna bröder hand i hand.

J. Jolin (f.).

8.

Låt dina portar upp, du minnenas ljusa tempel-
 gård!
 Vaken upp, I folkens prisade hjeltar och vise, ur
 famnande seklernas vård!
 O, huru blygsam vaktar ynglingens blick, då
 grafvens grus
 Åter öppnas, ärans kransade gunstlingar framgå i
 pröfvande seklernas ljus.
 I, som af snille lyst på jorden!
 I, som den fyllt med bleka morden!
 Vi eder kalle,
 Vaknen, I alle,

Framgå'n i prøfvande seklernas ljus!
 Himmel, hur mången lager
 Vissnar, hur mången hjessas glans
 Bleknar och dör i den milda dager,
 Som sprids från den endes blodiga krans!
 Sen honom! Hjeltarnes tåg han leder,
 Templet han öppnar med segrens hand!
 Kransen han lägger neder,
 Böjande knä invid altarets rand.

C. E. Fahlerantz.

9.

1. Och liten pilt han sitter en kulen hösteväll
 Och leker tyst inunder gula linden;
 Han ser, hur ljusen brinna uti Gud Faders tjäll,
 Och hör, hur löfven prassla under vinden.

Men huru länge pilten i sina drömmar satt,
 Allt mörkare blef lunden uti septemberratt,
 Då suckar det så tungt uti skogen.

2. Och liten pilt han löpte utöfver vidan hed
 Och tänkt e uppå mången gammal sägen,
 Och himlens sjernor skredo, och natten led och led,
 Men ej så träffade han rätta vägen.

“I blida stjernor alla uppå den höga stig,
 I vissnade små blommor, o sägen, sägen mig:
 Hvem suckade så tungt uti skogen?”

3. Och liten elfvadrottning med fagra läppar log
 Och smekte liten pilt på röda kinden.

“Gråt icke, vackre gosse, fastän du vilse drog,
 Fastän du blef så hemsk inunder linden.

Men sätt dig här på tufvan å ljungbevuxen stig,
 Och torka dina tårar, så skall jag säga dig
 Hvem suckade så tungt uti skogen.

4. När natten sakta stiger utöfver land och sjö,
 Och dagens sorl begynner att försvinna,
 Och vågen går till hvila inunder grönan ö,
 Och alla vackra stjernor börja brinna;

Då blifver himlens båga så ren och spegelklar,
 En här af goda englar så tyst derunder far
 Och gråter silfvertårar öfver jorden.

5. Då ser i himlens spegel sin bild den arma jord
 Och finner sig så dyster och förkastad:
 Hon täljer alla synder, all lögn och flärd och mord,
 Hvarmed hon är se'n tusen år belastad.

Då far en dödens rysning igenom hennes märg,
 Då bedja alla dalar, då bikta alla berg,
 Då suckar det så tungt uti skogen.”

6. "Haf tack, du elfvadrottning!—det glömmet jag
ej mer,

Ej heller fruktar jag att hemåt vandra.

Se der i månens strimma min rätta stig jag ser;

Farväl! Vi glömma icke brådt hvarandra.

Väl är jag mycket ringa, ej har jag gods och guld;

Men Herren vill jag lotva, att aldrig för min skull

Det sucka skall så tungt uti skogen."

10.

MEL. SV. PS. NO. 262.

1 Hvarje själ, som längtan bränner,
Som sig hoppfullt dragen känner
Till hvad ädelt är och sant,
Bär uti sitt djup och fattar,
Vänner, hvad hon dyrast skattar,
Evighetens underpant.

2 Blir hvad sjelfviskt är förgätet;
Blir inom oss gudsbelätet
Danadt ut till verklighet,
Skall, hur' långt än öknen räckte,
Hvarje enskild, hvarje slägte
Målet nå i fullkomlighet.

Viktor Rydberg (f.).

11.

MEL. SV. PS. NO. 8, 245, 283, 386.

Tanken är dock fri, du binder
 Ej den väldige med hot,
 Frukta blekar ej hans kinder,
 Bojan tynger ej hans fot.
 Vantrons långa dröm är faren,
 Gif den vakna jorden ro,
 Gå, predika i Tartaren
 Och lär djeffarne din tro.

Es. Tegner.

12.

MEL. SV. PS. NO. 8, 245, 283, 386.

- 1 Gudomsgnistan, som du eger,
 Gömd i djupet af din själ,
 Vårda den! Hon till dig säger:
 Mot en hvar gör rätt och väl;
 Var fördragsom mot din like;
 Hjelp hvar usling, om du kan,
 Jorden är det brödrarike,
 Der man hjälpen ädlast fann.
- 2 Lär att älska städs det sanna,
 Det ej föder ångrens qual.
 Gör det rätta! Höj din panna!
 Stå med lugn mot argt förtal.

Njut det goda till den vise;
 Gläds åt allt, hvad skönt du ser.
 Dygdens öfning blott du prise;
 Dygden samvetsfrid dig ger.

- 3 Sök i sanning mänska vara;
 Mer du aldrig vara kan.
 Då du skall ur gruset fara,
 Far då, som du lefvat, sann.
 Blodigt offer ej det höfves
 För din själ.—Din gernings lön
 Följer dig. då ögat söfves,
 Söm en hoppets tysta bön.

Birger Landen.

13.

- 1 Se glad ut, se glad ut, du människobarn,
 Som slungas framåt uppå tidernas bölja!
 Se glad ut! Ditt svaga och bräckliga flarn
 Kan aldrig försjunka, hur vågorna skölja.
 Väl stormar det ofta på världshafvet blå,
 Men det är min lösen: se glad ut ändå!
- 2 Se glad ut, om också du erfara får,
 Att allt hvad du drömde i ungdomens timmar
 Vid närmare mönstring ej profvet består;
 Ty allt är ej guld. som på jordklotet glimmar,

Uppres dig och drömmen ur tankarne drif,
Och framgå med glädje till handling och lif!

3 Se glad ut i medgång, ty då har du skäl,
Och grubbla ej dårligt på kommande öden.
Se glad ut i motgång, då höfves det väl:
Förtröstan och mod skola pröfvas i nöden.
Och plundrar dig ödet på allt hvad du har
Se glad ut, så eger du dock något kvar.

4 Se glad ut, då dödsengeln nalkas till slut
Och löser så sakta de jordiska banden!
Se glad ut; du viste ju redan förut,
Att frihet och fröjd bo i saliga landen!
Så lyse, till tack att du friheten fick,
Hjertinnerlig glädje i bristande blick!

Gudmund Silverstolpe (f.).

14.

1 O, förr än bojans nesa
Skall trycka denna jord,
Förr'n tyranni't skall resa
Sin tron i väldig Nord.—
Förr drabbe Thor med flamman
Sitt folk, som skall förgås,
Och fjällen störde samman,
Ett kummel öfver oss!

2 Vid Urdas hvita vatten
 Står tyst den höga Skuld.
 En runa, mörk som natten,
 Hon skär i sköldens guld.
 Gudinna! Folkens öden
 Du skrifver! På vår lott
 Skrif farorna, skrif döden,
 Men skrif ej trälldom blott!

3 Låt slafven fegsint klandra
 Den vilda tidens gång.
 På bergen vill jag vandra
 Och dikta segerns sång,
 Tills åter utur striden
 Hon vänder till vårt land,
 Med friheten ock friden
 Som byten vid sin hand.

Es. Tegner [f].

15.

MFL. Sv. Ps. No. 457.

1 I sitt inre mänskan har
 Än af gud en afbild kvar,
 Och den högste domarns röst
 Talar än i hennes bröst.

- 2 Är din vandel rätt och god,
Då du har den frommes mod,
Och du räknar ej din lön
Af ditt fromma hjertas bön.
- 3 Ty du har en försmak här
Af den fröjd du väntar der;
Om du är af ödet böjd,
Tacksam är du dock och nöjd.
- 4 Men den ond och gudlös är,
Domen han i hjertat bär;
Ingen frid och ingen tröst
Fins i hans betyngda bröst.
- 5 Lyssna då till hjertats bud,
Såsom till en röst af Gud,
Då skall frid och hopp och tro
Städse i ditt hjerta bo.

Mos. förs. Sångb. No. 20.

16

MEL. SV. PS. NO. 457.

1. Gör du mänska motgångs rön,
Bed af hjertat Herrans bön,
Ingen nöd blir dig för svar,
Ber du rätt ditt "Fader vår."

2. Är din himmel klar och skön,
Se dit up med Herrans bön!
Af sol'n blir himlen klar och blå,
Af Herrans bön mer klar ändå.
3. Bed Herrans bön, bed "Fader vår,"
Det läker mångt hjertats sår!
Hur mången sorgsen knäföll, bad,
Bad Herrans bön och uppstod glad.
4. Du "Fader vår," min barndoms vän,
Kom följ mig, följ mig troget än,
I hydda, tempel om hvaran,
Till dess ej mer jag bedja kan.

17

1. I gästabudssalen gick synderskan fram;
Att Jesus var der hon i staden förnam;
Hon skyndar förbi all den prakt hon der ser
Och tyst vid den dyrkades fot faller ner.
2. Nu hördes ett mummel: det var ju en skam,
Att en så förfallen der tordes gå fram;
Det höfves blott helgon, man sade med knot,
Då hon med sin smörjelse rörde hans fot.

3. Hon hörde blott Jesus; med döende hopp
 Hon vågade knappt i hans öga se opp;
 I suckar och gråt hennes hjerta sig göt,
 Då till sina läppar hans fötter hon slöt.
4. Som bågen af guld i den regniga sky,
 Som solen om våren, då drifvorna fly,
 Han såg på den fallna; nytt mod hon då fick:
 Pännyttfödd Maria ifrån honom gick.

Ira D. Sankey.

18

1. My country, 'tis of thee,
 Sweet land of liberty,
 Of thee I sing:
 Land where my fathers died,
 Land of the Pilgrims' pride,
 From every mountain-side
 Let freedom ring!
2. My native country, thee—
 Land of the noble free,
 Thy name I love:
 I love thy rocks and rills,
 Thy woods and templed hills;
 My heart with rapture thrills
 Like that above.

3. Our fathers' God, to thee,
 Author of Liberty,
 To thee we sing:
 Long may our land be bright
 With Freedom's holy light!
 Protect us by thy might,
 Great God, our King!

S. F. Smith.

19

MEL. SV. Ps. No. 7.

1. När fram du går, du nya slägt,
 Så segervisst och ungdomskäckt,
 Ett ting du aldrig glömmе:
 Hvert räckte väl din egen kraft,
 Om icke hjälp och stöd du haft
 I fädrens föredöme!
 De hafva skapat lag och sed;
 De bringat ljus och brutit led;
 Af dem du lösen lärde,
 Som nyss gått sina färde.
2. Der de ha sått, du skördar skär;
 Af denna stora sanning lär
 Att ge än bättre äring.—

Strö ut de bästa korn du fann,
 Att efterverlden skörda kan
 En sann och ädel näring!
 Förtröstansfull väx stor, väx stark,
 Förädla, odla viljans mark,
 Och var i morgonväkten
 Ett stöd för dagens släkten!

3. Förnuftets sol dig varde kär;
 Hon sanningarnes blomsterhär
 Ur dolda fröna lockar;
 En stamtrup stark, hvars lystringsrop
 Till enigt folk kan samla hop
 De spridda meningsflockar.—
 Med lögnen oförskräckt bryt lans;
 Väck stenarne rundt om till dans!
 Sprid ljus i tviflets fästen,
 Och tröst i sorgens nästen!

4. Så var en ärlig tidens son!
 Du blir då i din ringa mån
 En frälsande Messias;
 Ty hvar en slik ibland oss går,
 Der ges ett sjukt, som helsa får,
 Ett bundet, som befrias.—

Hvar helst en redbar håg är spord,
 Der står ett dygdens blomsterbord:
 Ett fädrens föredöme,
 Det barnen sent förglömmе!—

20

MEL. SV. PS. NO. 38.

1. Himlens milda vårvind strömmar
 Till det dunkla stoftet ner,
 Och ur sina morgondrömmar
 Jordens hopp mot höjden ser
 Natten vike, ljusets rike
 Komme till oss mer och mer!
2. Länge nog i världens boja
 Mörkret slöt den fångna jord.
 Ljus i slott och ljus i koja,
 Ljus i handling och i ord!
 Mänskoslägte, intet häkte,
 Ingen bom för dig är gjord!
3. Men hur mången fördom biter
 Än sig fast vid jordens grus?
 Flärd och svek som parasiter
 Flyga kring i månet hus
 Länder fira mörkrets spira,
 Derfor, mera ljus! Mer ljus!

Lindeblad.

21

MEL. SV. PS. NO. 33, 165, 190, 260, 392.

1. Så långt vårt öga hinner,
Så vidt vår tanke når,
En hed af sand sig sträcker
Med sanden full af spår.
De fjät af nakna fötter,
Såväl som mjuka skor,
Från man och qvinna stamma,
Från liten och från stor.

2. Sig tätt de sluta samman
Och bilda ändlöst band,
De ega samma riktning
Mot dunkel ökenrand
Ett hoppets rosenskimmer
Sig ter bland dimmor grå,
Och dit de peka, alla
De spår i sanden gå.

3. Och dem som vilse vandra,
De mana till sig snart;
Och liksom vintergatan
De lysa stjerneklart.

När frestelsen oss lockar,
 De te sin purpurglöd,
 Som städs' de ville varna
 Hvar själ från synd och död.

4. Jag kan ej namnen säga
 På dem, som spåren tryckt,
 Förvisst i Fadrens minne
 Ej ett är utelyckt.
 En gång må varmt de vittna
 För oss mot brott och skuld;
 Då skola spåren räknas
 Som rent och ädelt guld.
5. Ty allt du vill i sanning,
 Och allt, hvad rätt du gör;
 En känsla, om än flyktig,
 Som högre tanken för;
 Hvar handling, kärleksboren,
 Hvert ord till tröst du gett;
 Allt fäster sig i sanden,
 Och Fadren spåren sett.
6. Gud gifve, när vi slutat
 Vår jordafärd till sist,
 När mänskoögon slocknat,
 Och anden bojan mist,

Att spåren måtte visa
 I ändlös, strålig led.
 Hur vi från mörker vandrat
 Till himlens ljusa fred.

Toivo. (f.)

22

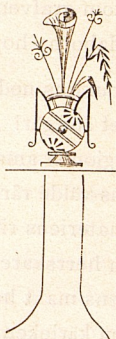
MEL. SV. PS. NO. 33, 165, 190, 260, 392.

1. Säg mänska, hvi ditt öga
 Mot höjden så är lyft?
 Hvi sträfvar mot det höga
 Din själ ur mörkrets klyft?
 Du — blott en mask i gruset;
 Du — såid till dödens slaf!
 Hvad söker du i ljuset?
 Ditt mål är ju en graf!

2. Jag kom med denna lära,
 Med mörker i min själ,
 I dödens granskap nära
 Och bjöd en vän farväl.
 Men se! ur halfsläckt öga
 Framstrålar plötsligt ljus:
 En gnista från det höga,
 Ett bud från fadrens hus!

3. Den gnistan vill han nära
Med evighetens ljus,
Att hon må vittne bära
Om mänskans fadershus.
Den gnistan städse brinner
Bland villors mörka tropp,
Och bortom grafven hinner
Dess gudaborna hopp.
4. Hvad ifrån ljus nedströmmat,
Till ljuset återgår!
Den religionen ammat,
På dödens välde rår.
Blott i materiens rike
Är döden herrskaren —
För andens makt han vike;
För döden kärleken.

Victor Pfeiff (f

THE NORTH'S PRINT.

www.books2ebooks.eu